

den bliver fuldstændig ødelagt og de Værdier, den indeholder, tilintetgjort med den.

Den højtærede Forsvarsminister siger, at vi skal spare, og at vi ingen Penge har til en ny Bygning for Nationalmuseet. Det siger han i samme Øjeblik, som han forlanger 30 Mill. Kr. til militært Materiel, som vi har Overflod af i Forvejen. Han synes ikke, der er noget urimeligt i at forlange 30 Mill. Kr. til Militærmateriel for et lille Land, der burde leve i Fred, men han rejser sig i Indignation ved Tanken om, at der skulde kunne indrettes nye Bygninger til Danmarks værdifuldeste Samling, til Nationalmuseet, en Samling, hvis eventuelle Tilintetgørelse vilde blive en meget mørk Plet paa Ministeriet Neergaards Navn.

Der blev i 1917 nedsat en Kommission af Repræsentanter for alle Partier i Rigsdagen, og denne Kommission anbefalede enstemmigt, at Nationalmuseet skulde flyttes til Kastellet. Denne Plan, som er anbefalet af Repræsentanter for alle Partier, for Højre, Venstre, Radikale og Socialdemokrater, denne Plan, som alle Partier i sin Tid i alt Fald ønskede fremmet, bliver slaaet ned, bliver dræbt, hvis Kastelet nu overgives til Livgarden. Den nuværende Statsminister var Medlem af denne Kommission, og han erklærede i en Udvalgsbetænkning, at man uden Opsættelse burde flytte Museet til Kastellet. Statsministeren udtalte — og jeg synes, det maa have stor Interesse for Forsvarsministeren at høre, hvad Statsministeren mener om Nationalmuseets Stilling i det hele taget —: „Det er ubestrideligt, at Bygningerne, som nu rummer Nationalmuseet og Folkemuseet, ingeniunde kan siges at yde den Garanti mod Brandfare, som et saa kostbart, enestaaende og uerstatteligt Indhold absolut maa kræve. Der er for Prinsens Palæs Vedkommende gjort, hvad der vel overhovedet kan gøres med Hensyn til Isolation, Alarmeringsapparater, Nattevagt m. m., men den Fare, der dels hidrører fra Nabobygningerne, dels ligger i selve det Materiale, hvoraf det gamle Palæs Bygninger er opført, staar stadig som en Trusel, der maner til uden unødige Opsættelse at søge dem afløst af fuldt ud paalidelige Opbevaringslokaler“.

Den højtærede Statsminister udtaler endvidere, at alle foretagne Undersøgelser taler for, at Nationalmuseet bør overflyttes til Kastellet. Jeg skal oplæse et Par Linier af, hvad han siger om Kastelet, nemlig følgende — det er altsaa Statsministerens Opfattelse af Kastelet, som han

mener udmærket godt egner sig for Nationalmuseet —: „Det vil navnlig ikke kunne bestrides, at man, hvad Beliggenheden og den hele Karakter af denne Plads angaar, vanskelig vil kunne finde noget Sted, der i højere Grad egner sig til Anbringelse af Nationalmuseet. De ejendommelige landskabelige Omgivelser, som det gamle Fæstningsanlæg frembyder, den gennemførte Isolering fra Omverdenen, som skyldes Fæstningsgravene, og som naturligt fremkalder Indtrykket af en vis stemningsfuld Fredlystthed, endelig Forbindelsen med den ret enestaaende Promenade langs Havnen, alt bidrager til, at Valget af denne Plads paa Forhaand maa føles som ualmindelig tiltalende“.

Den nuværende Ministerchef siger altsaa, at Statens rige Samlinger er udsat for at gaa til Grunde, at de bør flyttes til Kastelet, som er en ideal Museumsplads, og at man uden Opsættelse bør søge derud. Og saa foreligger her et Forslag fra den samme Ministers Regering om at slaa hele Museumsplanen ihjel og lægge Livgarden ud i Kastelet, ikke fordi Garden mangler Kaserne, den har tværtimod en meget god Kaserne og en udmærket Eksercerplads; men den Kaserne sælger man blot for at faa Garden ud i Amalienborg Kvarteret.

Naar man behandler Militærlove, er der altid megen Tale om Sagkundskab; de sagkyndige bør have det afgørende Ord, siges der. Men nu er det faktisk, at ikke en eneste sagkyndig har hævet sin Røst for at sælge Garderkasernen, ikke en eneste sagkyndig har ønsket det. Derimod er alle sagkyndige enige om, at Nationalmuseet bør flyttes ud i Kastelet. Museets Direktør, som altsaa maa være i særlig Grad sagkyndig, Hr. Mackeprang, skriver i en Artikel i „Berlingske Tidende“ for 21. December 1921 bl. a.: „Museet kan ikke opgive Haabet om, at det trods de vanskelige Tider denne Gang maa lykkes at løse det Spørgsmaal, der for det nu snart sagt er Liv eller Død. Hvor sangvinsk — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — det end kan lyde, kan det ikke lade være med at tro, at den stærke Stemningsbølge, der nu faktisk har rejst sig, maa give sig et praktisk Udslag i Form af en Bevilling, saa snart Forholdene paa nogen Maade tillader det, og at det maa lykkes at overvinde den Modstand, der fra Militæretatens Side er mod at afstaa Kastelet“. Det er Ord af Direktør Mackeprang, den Mand, der leder Nationalmuseet.

I forrige Rigsdagssamling indbragte 33